

ЗАКОН за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя

Обн., ДВ, бр. 37 от 4.05.2004 г., изм. и доп., бр. 104 от 27.12.2005 г., в сила от 1.01.2006 г., бр. 105 от 29.12.2005 г., в сила от 1.01.2006 г., изм., бр. 30 от 11.04.2006 г., в сила от 12.07.2006 г., бр. 34 от 25.04.2006 г., в сила от 1.01.2008 г. (*), изм. и доп., бр. 48 от 13.06.2006 г., в сила от 1.07.2006 г., (*) изм., бр. 80 от 3.10.2006 г., в сила от 3.10.2006 г., доп., бр. 105 от 22.12.2006 г., в сила от 1.01.2007 г., (*) изм., бр. 53 от 30.06.2007 г., в сила от 30.06.2007 г., бр. 12 от 13.02.2009 г., в сила от 1.01.2010 г. (**) - изм., бр. 32 от 28.04.2009 г., бр. 18 от 1.03.2011 г., бр. 94 от 30.11.2012 г., в сила от 1.01.2013 г., изм. и доп., бр. 15 от 15.02.2013 г., в сила от 1.01.2014 г., изм., бр. 84 от 27.09.2013 г., в сила от 1.10.2013 г., изм. и доп., бр. 98 от 9.12.2016 г., в сила от 1.01.2017 г., изм., бр. 102 от 22.12.2017 г., в сила от 22.12.2017 г., бр. 103 от 4.12.2020 г., в сила от 1.01.2021 г.

(*) (Бел. ред. - относно влизането в сила на измененията на Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя с ДВ, бр. 34 от 25.04.2006 г., виж § 56 от преходните и заключителните разпоредби на ЗТР)

(**) (Бел. ред. - относно влизането в сила на изменението на Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя с ДВ, бр. 12 от 13.02.2009 г., виж Параграф единствен от Закона за допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДВ, бр. 32 от 2009 г.)

Глава първа ОБЩИ ПОЛОЖЕНИЯ

Чл. 1. Този закон урежда:

1. условията, при които се поражда правото на работниците и служителите на гарантирани вземания, произтичащи от трудови правоотношения при несъстоятелност на работодателя;

2. създаването, функциите и дейността на фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите" при несъстоятелност на работодателя;

3. реда за изплащане на гарантираните вземания на работниците и служителите, произтичащи от трудовите правоотношения при несъстоятелност на работодателя.

Чл. 2. Този закон се прилага за всички физически и юридически лица, които наемат лица по трудово правоотношение и спрямо които може да се открие производство по несъстоятелност по реда на Търговския закон или по реда на специални закони.

Чл. 3. Гарантирани вземания на работниците и служителите по този закон са начислени и неизплатени:

1. трудови възнаграждения, дължими по индивидуални и колективни трудови договори;

2. парични обезщетения, дължими от работодателя по силата на нормативен акт.

Чл. 4. (1) (Изм. - ДВ, бр. 34 от 2006 г., бр. 48 от 2006 г., бр. 18 от 2011 г., бр. 102 от 2017 г., в сила от 22.12.2017 г.) Право на гарантирани вземания по този закон имат работниците и служителите, които са или са били в трудово правоотношение с работодателя по чл. 2, независимо от срока му и от продължителността на работното

време.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 84 от 2013 г., в сила от 1.10.2013 г.) Лицата по ал. 1 могат да ползват права по този закон, при условие че работодателят е осъществявал дейност най-малко 12 месеца преди началната дата на неплатежоспособността, съответно свръхзадължеността, посочена в решението по чл. 6.

Чл. 5. Невнасянето на дължимите вноски по този закон от работодателя не лишава правоимащите работници и служители от гарантираните вземания.

Чл. 6. (Изм. - ДВ, бр. 34 от 2006 г., бр. 48 от 2006 г., бр. 18 от 2011 г.) Правото на гарантирани вземания за работниците и служителите по чл. 4, ал. 1 възниква от датата на вписване в търговския регистър на съдебното решение за:

1. откриване на производство по несъстоятелност;
2. откриване на производство по несъстоятелност с едновременно обявяване в несъстоятелност;

3. (изм. - ДВ, бр. 18 от 2011 г.) откриване на производство по несъстоятелност, постановяване на прекратяване дейността на предприятието, обявяване на длъжника в несъстоятелност и спиране на производството поради недостатъчност на имуществото за покриване на разноските по производството.

Чл. 7. Гарантираният размер на вземанията, произтичащи от трудови правоотношения, не се изплаща на работници и служители, които към момента на началната дата на неплатежоспособността, съответно свръхзадължеността, посочена в решението по чл. 6:

1. са съдружници в търговското дружество;
2. са членове на органите за управление и контрол на търговеца;
3. са съпрузи и роднини по права линия на търговеца - физическо лице, или на лицата по т. 1 и 2.

Глава втора

ФОНД "ГАРАНТИРАНИ ВЗЕМАНИЯ НА РАБОТНИЦИТЕ И СЛУЖИТЕЛИТЕ"

Раздел I

Създаване, структура и управление

Чл. 8. За изплащане вземанията на работниците и служителите по този закон към Националния осигурителен институт се създава специализиран фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите", наричан по-нататък "фонда".

Чл. 9. Органи на управление на фонда са:

1. надзорен съвет;
2. директор.

Чл. 10. (1) Надзорният съвет се състои от осем членове:

1. четирима представители на национално представените организации на работодателите;
2. двама представители на национално представените организации на работниците и служителите;
3. по един представител на Министерството на труда и социалната политика и на

Министерството на финансите.

(2) Представителите на организациите на работодателите и на работниците и служителите се определят от ръководните им органи на национално равнище, а представителите на Министерството на труда и социалната политика и на Министерството на финансите - от съответните министри.

(3) В случай че организациите на работодателите или на работниците и служителите не постигнат споразумение помежду си за разпределението на местата в надзорния съвет по ал. 1, т. 1 и 2 в 30-дневен срок след влизането на закона в сила или след изтичането на мандата на надзорния съвет, министърът на труда и социалната политика организира провеждането на жребий между тях в рамките на мандата на представителите на отделните организации.

(4) Надзорният съвет избира председател от своя състав.

(5) Надзорният съвет има мандат три години.

(6) Надзорният съвет се свиква на заседания от председателя или по искане на една четвърт от членовете му. Първото заседание се свиква от представителя на министъра на труда и социалната политика.

(7) Заседанията на надзорния съвет са редовни, ако на тях са присъствали две трети от членовете му. Решенията се вземат, ако за тях са гласували повече от половината от общия брой на членовете на надзорния съвет.

(8) Директорът на фонда участва в заседанията на надзорния съвет със съвещателен глас.

Чл. 11. Надзорният съвет:

1. утвърждава основните насоки и плана за осигуряването със средства на фонда;
2. осъществява контрол върху дейността на директора на фонда;
3. утвърждава проекта на годишния бюджет и приема отчета за изпълнението на бюджета на фонда;
4. приема правилник за дейността си и утвърждава правилника за дейността на фонда;
5. утвърждава списъка на банките, които обслужват фонда, определени по реда на чл. 29 от Кодекса за социално осигуряване;
6. прави предложение пред управителя на Националния осигурителен институт за назначаване и освобождаване на директора на фонда и определя неговото възнаграждение;
7. приема решения за отписване на несъбираеми вземания след приключване на производството по ликвидация на работодател.

Чл. 12. (1) Директорът на фонда се назначава за срок 4 години.

(2) Директорът може да бъде освободен и преди изтичане на срока, за който е назначен, по предложение на надзорния съвет на фонда.

(3) Директорът:

1. осъществява оперативното ръководство и се разпорежда със средствата на фонда;
2. внася за утвърждаване в надзорния съвет:
 - а) проекта на бюджета на фонда;
 - б) отчета за изпълнението на бюджета на фонда;
 - в) проекта на правилник за организацията и дейността на фонда;
 - г) списъка на банките, които ще обслужват фонда, определени по реда на чл. 29 от Кодекса за социално осигуряване;
3. предлага на надзорния съвет отписване на несъбираеми вземания след приключване на производството по несъстоятелност на работодател.

Чл. 13. (Изм. - ДВ, бр. 104 от 2005 г.) Административното, техническото, счетоводното, правното и информационното обслужване на фонда се извършва от Националния осигурителен институт.

Раздел II

Финансиране на фонда

Чл. 14. Приходите във фонда се набират от:

1. задължителни месечни вноски за сметка на работодателите;
2. приходи от встъпване в правата на удовлетворени от фонда кредитори в рамките на съдебното производство по несъстоятелност;
3. възстановени от работодателя суми за изплатените от фонда вземания по чл. 3 и за внесените за сметка на работодателя осигурителни вноски;
4. доходи от инвестиране на временно свободните парични средства на фонда;
5. дарения, временни финансови и безвъзмездни помощи;
6. лихви и глоби;
7. други източници.

Чл. 15. (1) Средствата по фонда се разходват за:

1. изплащане на гарантираните вземания по чл. 3;
2. (отм. – ДВ, бр. 103 от 2020 г. , в сила от 1.01.2021 г.);
3. (изм. – ДВ, бр. 103 от 2020 г. , в сила от 1.01.2021 г.) издръжка на дейността на фонда в размер, установен от надзорния съвет;
4. (нова - ДВ, бр. 104 от 2005 г.) разходи за дейността по чл. 13, определени със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване за съответната година.

(2) Остатъкът по сметката на фонда преминава като наличност за следващата бюджетна година и се използва по предназначение.

Чл. 16. (Изм. - ДВ, бр. 15 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) Временно свободните средства на фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите" се влагат по реда на чл. 28 от Кодекса за социално осигуряване.

Чл. 17. (1) Средствата на фонда не се включват в средствата на другите фондове на държавното обществено осигуряване и се разходват само по предназначение съгласно този закон.

(2) (Доп. - ДВ, бр. 15 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) Активите и пасивите на фонда не могат да се обединяват с активите и пасивите на други фондове, освен при администриране на постъпления и/или плащания на фонда съгласно чл. 155, ал. 1 от Закона за публичните финанси при спазване на изискванията за обособено отчитане, наблюдение и контрол на средствата и операциите на фонда.

(3) От средствата на фонда не могат да се предоставят заеми.

(4) Фондът не може да емитира дълг.

Чл. 18. (Изм. - ДВ, бр. 15 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) При временен недостиг на средства във фонда за покриване на неотложни плащания могат да се ползват краткосрочни безлихвени заеми от държавния бюджет с разрешение на министъра на финансите по предложение на надзорния съвет на фонда и/или от фондове със социално предназначение до размера на техните резерви със заповед на министъра на финансите и министъра на труда и социалната политика по предложение на надзорния съвет на фонда.

Чл. 19. (1) (Изм. - ДВ, бр. 15 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) Годишният бюджет на фонда се приема със закона за бюджета на държавното обществено осигуряване за

съответната година като приложение към него.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 15 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) В случай че законът за бюджета на държавното обществено осигуряване за съответната година не бъде приет от Народното събрание до началото на бюджетната година, приходите се събират и разходите се извършват съобразно действащата нормативна уредба, а за издръжка на дейността на фонда се разходва месечно до една дванадесета част от разходите, предвидени в бюджета на фонда за предходната година.

Раздел III

Вид и размер на вноските

Чл. 20. (В сила от 1.01.2005 г.) (1) Работодателите са длъжни да внасят задължителните месечни вноски във фонда за работещите при тях по трудово правоотношение работници или служители, с изключение на лицата по чл. 7, т. 1 - 3, докато те притежават съответното качество.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 105 от 2005 г.) Работодателите са длъжни да декларират еднократно пред съответната компетентна териториална дирекция на Националната агенция за приходите поименно работниците и служителите, притежаващи качества по чл. 7, т. 1 - 3, при сключване на трудовия договор с тях или към момента на възникване или промяна на съответното качество.

(3) (Доп. - ДВ, бр. 105 от 2006 г., изм., бр. 18 от 2011 г.) Вноските във фонда се дължат върху получените, включително начислените и неизплатените, брутни трудови възнаграждения или неначислените месечни възнаграждения, но върху не повече от максималния месечен размер на осигурителния доход, определен със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване, и са изцяло за сметка на работодателите.

(4) (Нова - ДВ, бр. 105 от 2005 г., доп., бр. 105 от 2006 г., изм., бр. 18 от 2011 г., бр. 94 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.) Вноските във фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите" се внасят едновременно с осигурителните вноски за държавното обществено осигуряване.

(5) (Предишна ал. 4 - ДВ, бр. 105 от 2005 г.) Вноската за фонда е за сметка на работодателя и се определя ежегодно със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване, но не може да бъде повече от 0,5 на сто от възнаграждението по ал. 3.

(6) (Предишна ал. 5, изм. - ДВ, бр. 105 от 2005 г.) Вноската за фонда се внася по реда, определен с наредбата по чл. 179 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

(7) (Предишна ал. 6 - ДВ, бр. 105 от 2005 г.) Вноските във фонда се признават за разход за дейността за целите на данъчното облагане.

Чл. 21. (1) (Изм. - ДВ, бр. 105 от 2005 г.) Контролът по внасянето на вноските във фонда се осъществява от органите на Националната агенция за приходите. Контролът по изплащането на гарантираните вземания се осъществява от контролните органи на Националния осигурителен институт.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 105 от 2005 г.) Дължимите, но невнесени вноски се събират по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, като се прилагат правилата за установяването и събирането на задължителните осигурителни вноски.

(3) (Отм. - ДВ, бр. 105 от 2005 г.).

(4) Вземанията на фонда за невнесени вноски се събират с лихвата по чл. 113 от Кодекса за социално осигуряване.

(5) (Отм. - ДВ, бр. 105 от 2005 г.).

(6) Неоснователно внесените вноски във фонда могат да бъдат поискани в тригодишен срок от датата, на която са внесени.

Глава трета

(В сила от 1.01.2005 г.)

РАЗМЕР НА ГАРАНТИРАНИТЕ ВЗЕМАНИЯ

Чл. 22. (В сила от 1.01.2005 г. - ДВ, бр. 37 от 2004 г., изм., бр. 48 от 2006 г., бр. 18 от 2011 г., бр. 84 от 2013 г., в сила от 1.10.2013 г., бр. 102 от 2017 г., в сила от 22.12.2017 г.)

(1) Гарантираните вземания на работниците и служителите по чл. 4, ал. 1 са в размер на последните 6 начислени, но неизплатени месечни трудови вознаграждения и парични обезщетения през последните 36 календарни месеца, предхождащи месеца, в който е вписано решението по чл. 6.

(2) Максималният месечен размер на гарантираните вземания по ал. 1 се определя ежегодно със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване и не може да бъде по-малък от две и половина минимални работни заплати, установени за страната към датата на вписване на решението в търговския регистър.

(3) Когато вземанията на работниците и служителите по чл. 4, ал. 1, чиито правоотношения са прекратени през последните 36 месеца преди датата на вписване в търговския регистър на решението по чл. 6, са само за начислени, но неизплатени парични обезщетения за сметка на работодателя, дължими по силата на нормативен акт или колективен трудов договор, гарантираното вземане е в размер на неизплатените обезщетения, но не повече от четирикратния размер на минималната работна заплата, установена за страната към датата на прекратяване на трудовото правоотношение.

Чл. 23. (В сила от 1.01.2005 г. - ДВ, бр. 37 от 2004 г., изм., бр. 34 от 2006 г., бр. 48 от 2006 г., бр. 18 от 2011 г., бр. 84 от 2013 г., в сила от 1.10.2013 г., отм., бр. 102 от 2017 г., в сила от 22.12.2017 г.)

Чл. 24. (Изм. - ДВ, бр. 105 от 2005 г., отм., бр. 98 от 2016 г., в сила от 1.01.2017 г.)

Глава четвърта

(В сила от 1.01.2005 г.)

ПРОЦЕДУРА ПО ИЗПЛАЩАНЕ НА ГАРАНТИРАНИТЕ ВЗЕМАНИЯ

Чл. 25. (В сила от 1.01.2005 г. - ДВ, бр. 37 от 2004 г., изм., бр. 34 от 2006 г., доп., бр. 48 от 2006 г., изм., бр. 18 от 2011 г., бр. 84 от 2013 г., в сила от 1.10.2013 г., бр. 102 от 2017 г., в сила от 22.12.2017 г.) Гарантираните вземания по този закон се отпускат въз основа на заявление-декларация по образец, подадена от работника или служителя до териториалното поделение на Националния осигурителен институт по седалището на работодателя в тримесечен срок от датата на вписване на решението по чл. 6 или от датата на информиране на работниците и служителите от българския работодател за обстоятелството, че е открито производство по несъстоятелност по реда на законодателството на другата държава.

Чл. 26. (В сила от 1.01.2005 г.) (1) (Доп. – ДВ, бр. 98 от 2016 г., в сила от 1.01.2017 г.) Гарантираното вземане се изплаща на правоимащия работник или служител въз основа на издадено разпореждане от директора на фонда. Разпореждането се изпраща в тридневен срок на териториалното поделение на Националния осигурителен институт и на правоимащия работник или служител.

(2) (Изм. – ДВ, бр. 98 от 2016 г., в сила от 1.01.2017 г.) Директорът на фонда издава разпореждане за спиране на производството, когато:

1. са налице доказателства, които могат да доведат до издаване на разпореждане за отказ;

2. не могат да бъдат събрани доказателства за определяне на правото и размера на гарантираното вземане.

(3) Когато не са налице условията по този закон, директорът на фонда отказва изплащането на гарантираното вземане с разпореждане, което се изпраща в тридневен срок на работника или служителя.

(4) (Изм. - ДВ, бр. 30 от 2006 г., бр. 98 от 2016 г., в сила от 1.01.2017 г.) Разпореждането по ал. 1 – 3 се обжалва по реда на Административнопроцесуалния кодекс в 14-дневен срок от получаването му пред административния съд по седалището на териториалното поделение на Националния осигурителен институт. Жалбата се подава от работника или служителя чрез директора на фонда, който в седемдневен срок е длъжен да я изпрати заедно с преписката в съда.

(5) (Изм. - ДВ, бр. 30 от 2006 г., в сила от 1.03.2007 г., относно замяната на думата "окръжния" с "административния") Решенията на административния съд подлежат на касационно обжалване по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

(6) (Изм. - ДВ, бр. 30 от 2006 г., бр. 98 от 2016 г., в сила от 1.01.2017 г.) Жалбата против разпореждането по ал. 1 – 3 се разглежда от съответния административен съд в двумесечен срок от нейното постъпване и от Върховния административен съд - в едномесечен срок от постъпването ѝ.

(7) Производството по дела за възстановяването на изплатени гарантирани вземания на работници или служители от фонда е бесплатно.

Чл. 27. (В сила от 1.01.2005 г.) (1) (Предишен текст на чл. 27, изм. - ДВ, бр. 105 от 2005 г., бр. 18 от 2011 г., бр. 103 от 2020 г., в сила от 1.01.2021 г.) Териториалните поделения на Националния осигурителен институт изплащат гарантираните вземания на правоимащите лица в 7-дневен срок от получаване на разпореждането на директора на фонда и превеждане на сумите от фонда по декларираните от тях лични платежни сметки, обозначени с Международен номер на банкова сметка (International Bank Account Number – IBAN), водена от доставчик на платежни услуги (ДПУ), лицензиран от Българската народна банка, или клон на ДПУ, осъществяващ дейност на територията на страната.

(2) (Нова - ДВ, бр. 105 от 2005 г., изм., бр. 98 от 2016 г., в сила от 1.01.2017 г.) Едновременно с изплащането на гарантираното вземане съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт превежда данъка върху доходите и запорите.

Чл. 28. (В сила от 1.01.2005 г.) (1) В резултат на изплащането на гарантирани вземания на работниците и служителите със средства на фонда в негова полза възниква право на иск срещу работодателя или масата на несъстоятелността за възстановяване на изплатените средства.

(2) Във връзка с възстановяването на изплатени гарантирани вземания на работници и служители вземанията на фонда се ползват със същата правна защита, предвидена в Търговския закон за вземания за трудови възнаграждения.

(3) (Изм. - ДВ, бр. 105 от 2005 г., бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 2009 г., бр. 18 от 2011 г.) В производството по несъстоятелност, във връзка с изплатените гарантирани вземания на работници и служители, фондът се представлява от Националната агенция за приходите.

Чл. 29. (В сила от 1.01.2005 г.) Редът и начинът за информиране на работниците и служителите, както и за отпускането и изплащането на гарантираните вземания, се уреждат с наредба на Министерския съвет.

Чл. 30. (В сила от 1.01.2005 г.) Частта от начисленото, но неизплатено трудово възнаграждение, която не е гарантирана от фонда, остава дължима за работника или служителя и може да се предяви в производството по несъстоятелност.

Глава пета

АДМИНИСТРАТИВНОНАКАЗАТЕЛНА ОТГОВОРНОСТ

Чл. 31. (Изм. - ДВ, бр. 18 от 2011 г.) Работодател или длъжностно лице, което не изпълни задълженията си по този закон или нормативните актове по прилагането му, се наказва с глоба в размер от 100 до 2000 лв. за всеки отделен случай.

Чл. 32. (1) (Доп. - ДВ, бр. 105 от 2005 г.) Нарушенията по чл. 31 се установяват с актове, съставени от контролните органи на Националния осигурителен институт или органите по приходите на Националната агенция за приходите съобразно техните правомощия.

(2) (Доп. - ДВ, бр. 105 от 2005 г.) Наказателните постановления се издават от ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт или от упълномощено от него длъжностно лице или от органите по приходите на Националната агенция за приходите съобразно техните правомощия.

(3) Установяването на нарушенията, издаването, обжалването и изпълнението на наказателните постановления се извършват по реда на Закона за административните нарушения и наказания.

ДОПЪЛНИТЕЛНА РАЗПОРЕДБА

(Нова - ДВ, бр. 48 от 2006 г., в сила от 1.01.2007 г.)

§ 1. (Нов - ДВ, бр. 48 от 2006 г., в сила от 1.01.2007 г.) (1) Право на гарантирани вземания при условията, по реда и в размерите, определени в този закон, имат и работниците и служителите, наети по трудови правоотношения в предприятие - български работодател, което осъществява стопанска дейност на територията на Република България и е обособена част от друго предприятие, осъществяващо стопанска дейност на територията на друга държава - членка на Европейския съюз, или друга държава от Европейското икономическо пространство, когато по реда на законодателството на тази държава предприятието е в несъстоятелност и това се отнася и за обособената част от него в Република България.

(2) В случаите по ал. 1 се смята, че предприятието е в несъстоятелност, когато е

поискано започване на колективна процедура, основана на неплатежоспособността на работодателя, така, както е предвидено в съответните закони, подзаконови и административни разпоредби на държавата членка, която включва частично или цялостно отнемане на активите на работодателя, определяне на ликвидатор или лице, изпълняващо подобни функции, и съответният компетентен орган:

1. е решил да открие производството, или
2. е установил, че предприятието или дейността на работодателя са окончателно прекратени и наличните му активи са недостатъчни, за да се обоснове откриването на процедурата.

(3) В случаите по ал. 1 правото на гарантирани вземания възниква от датата на обявяване на несъстоятелността по смисъла на ал. 2.

(4) Задължението на българския работодател за информиране на работниците и служителите по реда на чл. 29 възниква от датата, на която обстоятелството по ал. 2 му е станало известно.

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

§ 2. (Предишен § 1 - ДВ, бр. 48 от 2006 г.) Фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите" не гарантира вземанията на работниците и служителите, възникнали преди 1 януари 2005 г.

§ 3. (Предишен § 2 - ДВ, бр. 48 от 2006 г.) Министерският съвет приема наредбата по чл. 29 в срок до 1 януари 2005 г.

§ 4. (Предишен § 3 - ДВ, бр. 48 от 2006 г.) Разпоредбите на чл. 20, на глава трета "Размер на гарантираните вземания" (чл. 22 - 24) и глава четвърта "Процедура по изплащане на гарантираните вземания" (чл. 25 - 30) влизат в сила от 1 януари 2005 г.

§ 5. (Предишен § 4 - ДВ, бр. 48 от 2006 г.) Изпълнението на закона се възлага на Министерския съвет.

Законът е приет от 39-то Народно събрание на 21 април 2004 г. и е подпечатан с официалния печат на Народното събрание.

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ КЪМ
Административнопроцесуалния кодекс
(ДВ, бр. 30 от 2006 г., в сила от 12.07.2006 г.)

.....
§ 142. Кодексът влиза в сила три месеца след обнародването му в "Държавен вестник", с изключение на:

1. дял трети, § 2, т. 1 и § 2, т. 2 - относно отмяната на глава трета, раздел II "Обжалване по съдебен ред", § 9, т. 1 и 2, § 11, т. 1 и 2, § 15, § 44, т. 1 и 2, § 51, т. 1, § 53, т. 1, § 61, т. 1, § 66, т. 3, § 76, т. 1 - 3, § 78, § 79, § 83, т. 1, § 84, т. 1 и 2, § 89, т. 1 - 4, § 101, т. 1, § 102, т. 1, § 107, § 117, т. 1 и 2, § 125, § 128, т. 1 и 2, § 132, т. 2 и § 136, т. 1, както и § 34, § 35, т. 2, § 43, т. 2, § 62, т. 1, § 66, т. 2 и 4, § 97, т. 2 и § 125, т. 1 - относно замяната на думата "окръжния" с "административния" и замяната на думите "Софийския градски съд" с "Административния съд - град София", които влизат в сила от 1 март 2007 г.;

.....
(*)ЗАКОН за изменение на Закона за търговския регистър

(ДВ, бр. 80 от 2006 г., в сила от 3.10.2006 г.)

§ 1. В § 56 от преходните и заключителните разпоредби думите "1 октомври 2006 г." се заменят с "1 юли 2007 г."

.....
(*ЗАКОН за изменение на Закона за търговския регистър

(ДВ, бр. 53 от 2007 г., в сила от 30.06.2007 г.)

§ 1. В § 56 от преходните и заключителните разпоредби думите "1 юли 2007 г." се заменят с "1 януари 2008 г."

.....